

דף יא.

עין משפט א. **הו"מ סימן סה פעיף א**
עין לעיל דף י: עין משפט ב.ג.

עין משפט ב. **הו"מ סימן סה פעיף ב**
עין לעיל דף י: עין משפט ד

דף יא:

עין משפט א. **אה"ע סימן קל פעיף יט**
עין לעיל דף י: עין משפט ג

עין משפט ב. **אה"ע סימן קמ פעיף א**

א. האיש יכול לעשות שליח להוליך גט לאשתו והוא שליח הולכה, ואינו גט עד שיגיע הגט לידה. לפיכך יכול לחזור בו כל זמן שלא נמסר לידה **ק**.

עין משפט ג. **יו"ד סימן רפז פעיף עו**

עו. צא. אמר לאחר זכה **י** בגט שחרור זה לעבדי יצא לחירות, אע"פ שלא הגיע ליד העבד. אבל אמר תנו גט זה לעבדי אינו יכול לחזור בו **ש**, ולא יצא העבד לחירות עד שיגיע לידו הגט, לפיכך האומר תנו גט לעבדי ומת, לא יתנו לאחר מיתה.

ק. הטור מגיטין ס"ב ע"ב. והאשה עושה שליח לקבל לה גיטה, ממשנה ס"ב ע"ב.
ר. כתב הט"ז בס"ק מ"ד דא"צ שימסור לו הגט שחרור מיד ליד דוקא ודלא כהב"ח. ועין בחו"מ סי' קכ"ה.
ש. ממשנה גיטין י"א ע"ב וכחכמים.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ד.

חור"מ סימן רמז סעיף א

א. המזכה לחבירו מתנה ע"י אחר כיון שהחזיק הזוכה בנכסים או בקרקע או שהגיע השטר לידו זכה המקבל, ואין הנותן יכול לחזור בו^ת. ואם המקבל אינו רוצה אינו מקבל^א.

הגה: ראובן נדר לתת מתנה לשלוחו^ב של שמעון, יכול שמעון להוציאה מראובן דשלוחו של שמעון כמותו.

עין משפט ה.

חור"מ סימן קה סעיף ד

ה. ד. אם אין על הלוח חוב לאחרים, ובא אחד ותפס ממנו לבע"ח זכה, ודוקא במקום שיש הפסד לבעל חוב^ג כגון שהלוח הוא אדם שמפסיד נכסיו או שהעני, וירד מנכסיו ובכה"ג מהני תפיסה אפי' בתוך הזמן^ד, אם אין לו נכסים אחרים ויפסיד המלוה בלי תפיסה זו.

ה. ה. במקום שמועיל התפיסה מהלוח ע"י אחר, דוקא שיש למלוה שטר בידו ושיכול לקיימו^ה, אבל אם אין לו ראייה והלוח מכחיש מחזירים הממוין לבעליו, דלא הוי תפיסה. ואינו יכול לומר תקבעו לי זמן ואני אביא ראייה.

ת. רמב"ם פ"ד מזכיה הלכה ב', מגיטין י"ד ע"א.

א. מב"ב קל"ח ע"א בכותב כל נכסיו לאחרים והיו בהם עבדים ואמר הלה אי אפשי בהן.

ב. פירוש שנדר המתנה לשמעון לתת לו אותה ע"י שלוחו, סמ"ע ס"ק ג'. ולא מצי ראובן לומר לשמעון לאו בעל דברים ידי את.

והט"ז כתב שאירי כגון שהגזברים דיברו עם ראובן לידור לצדקה, ואותה צדקה היתה בשביל שמעון, ולא הודיעו לראובן שזה בשביל שמעון ונדר ע"י הגזבר לצדקה כיון שהגזבר מודה שזה עבור שמעון, יכול שמעון להוציאה מידו.

ג. טור בשם הרי"ף בתשובה הביאו הרא"ש במציעא פ"א סי' כ"ז, וכ"כ ה"ה שם בשמו.

ד. טור בשם הרא"ש בפסקיו סוף פ"ק דגיטין סי' י"ט, וברא"ש במציעא פ"א סי' כ"ז חולק, כך העיר הגאון באות י'.

ה. ודוקא דנקיט שטר בידו. כ"כ הב"י ונראה מדבריו שאם אין הבעל חוב מצוי באותה עיר שישבע מיד, מחזירים ממון לבעליו, וצ"ע אם לא היה רחוק אלא יום אחד בלבד אם שולחים אחריו ומודיעים אותו או לא, ולסמ"ע פשיטא ליה דאם לא רחוק מהעיר ממתינים ושולחין עליו שישבע. וע"כ אם צריך לישבע על שטרו קובעין לו זמן לישבע, סמ"ע ס"ק ח'.

עין משפט ו.

חור"מ סימן קה פעיף א

א. הלוח שחייב לשנים או יותר ואין לו כדי לפרוע לכולם, וקדם אדם אחד ותפס מהמטלטלין של הלוח כדי לזכות לאחד מבעלי חובות, לא זכה¹ דכל התופס לבע"ח במקום שחב לאחרים לא קנה, ואפי' עשאו הבע"ח שליח² וכתב לו הרשאה. אבל אם הוא אפוטרופוס³ קנה דיד בעלים הוא.

ו. רמב"ם פ"כ ממלוה הלכה ב' מכתובות פ"ד. וכיון שלא זכה כולם חולקים במה שתפס כאילו הוא עדיין ביד הלוח, ואע"ג דזכין לאדם שלא בפניו היינו אם אין באותה זכייה חוב לאחרים, סמ"ע ס"ק א'.

ז. כ"כ הרא"ש במציעא סי' כ"ז, וכ"כ ה"ה, והוכיחו כן מיימר בר חשו שם ודלא כרש"י במציעא דף י' ד"ה לא קנה. וכדברי הרא"ש כתב הר"ן בפ"ק דגיטין ורי"ו וב"י, ומטעם זה פסק רבינו מאיר בראובן ששלח שלוחו ליקח לו יין מן הגוי בחובו, וכן עשה, ומשכו והביאו על העגלה, וכאשר הביאו לעיר נתנו לשמעון שהיה ג"כ הגוי חייב לו, וראובן תובע היין משמעון, ופסק שם דאין שליחות לגוי, ושמעון פטור, ועוד דהוי שמעון שליח התופס לבע"ח במקום שחב לאחרים, ועוד דילמא קימ"ל כר"ש דישאל במשיכה אבל מיד הגוי נקנה רק בכסף ולא במשיכה. וגם רשע לא נקרא שמעון בזה שמעכב היין אצלו, מטעם עני המהפך בחררה שהיה לו ג"כ חוב אצל הגוי וקימ"ל בע"ח מאוחר שקדם וגבה במטלטלין מה שגבה גבה. באר הגולה אות ב'.

ובספר פעמוני זהב הביא דאם הגוי אמר זכי עבור ישראל לכו"ע מהני, וראובן זכה בזה דרך תן או הולך בגוי לאו כזכי וכמו שמובא בבאר היטב בסי' קכ"ה ס"ק א' והוא ממהר"א קאליקו בתשובה ובמבי"ט ח"א סי' קמ"ה דאם אמר לו הגוי זכי לפלוני אחרי שהגיע לידו זכה לו ולא הוי תופס במקום שחב לאחרים דהוי כאילו התפיסו בידו של המלוה עצמו, ולא יוצדקו כל הטעמים שכתב בבאר הגולה משם רי"ו דאם מטעם שאין שליחות לגוי אם אמר לו זכי עשאו במקומו של המלוה, ואם משום תופס לבע"ח ג"כ לא הוי כשליח אלא כמלוה עצמו, אבל לפי הטעם דאולי קי"ל כר"ש דאמר ישראל במשיכה ולא עכו"ם במשיכה, הגם שנתן לו מעות הם רק לחוב ולא לקנין כסף וקנאם רק במשיכה, ואם משיכה בגוי לא מהני גם באמר לו זכי במעות צ"ע לטעם זה אם זכה לו.

ועוד כתב שם דכל הדיון כאן בעכו"ם שאמר לישראל להוליך לישראל חבירו, אבל ישראל שאמר לישראל חבירו להוליך לגוי המעות לפרוע חובו ונתן אותם לפרוע לישראל אחר הוי פושע, דגוי בר זכיה הוא, והוא מספר מאמר קדישי"ן. ע"ש. ועיין בש"ך בס"ק א' מה שיישב דברי רש"י במציעא ומזה יצא לו דמי ששכר לאחד שיתפוס בשבילו החוב, ותפס קנה אפי' במקום שחב לאחרים וכתב שנראה שכל הפוסקים מודים בזה לדינא.

אך בתומים ס"ק א' מסיק דלא קנה לכו"ע גם בשכרו, ועיין בביאורים ס"ק ב'.
ח. ובפעמוני זהב כתב דה"ה אב לבנו קטן שתפס עבורו קנה אפי' שנושא באחרים ע"ש. דהוי כאפוטרופוס.